

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 32C/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122200516
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Dolníková Žabková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:5122200516.1

Uznesenie

Okresný súd Žilina v právnej veci navrhovateľa: A. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. W. XX/XXX, XXX XX Ž.- W., právne zastúpený: Weis & Partners s.r.o., so sídlom Ivánska cesta 30/B, 821 04 Bratislava, IČO: 47 234 776, proti odporcovi: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom Kutuzovova 258/8, 832 47 Bratislava, IČO: 30 845 572, o neodkladnom opatrení, takto

rozhodol:

- I. Konanie o nariadenie neodkladného opatrenia sa z a s t a v u j e .
- II. Odporcovi proti navrhovateľovi p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 21.01.2022 bol na tunajší súd doručený návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd odporcovi zakázal vyžadovať od navrhovateľa podrobenie sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19; zakázal vydať akt prikazujúci navrhovateľovi podrobiť sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19; zakázal vyžadovať od navrhovateľa preukázanie sa dokladom o podrobení sa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19; uložil povinnosť zdržať sa uloženia sankcie voči navrhovateľovi z dôvodu nepodrobenia sa navrhovateľa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19; zakázal diskriminovať navrhovateľa z dôvodu nepodrobenia sa navrhovateľa očkovaníu proti ochoreniu COVID-19 a uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania.

2. Na odôvodnenie návrhu navrhovateľ uviedol rozhodujúce právne skutočnosti a platný právny rámec citáciou ustanovení a článkov Ústavy SR (čl. 13 ods. 1,), zákona č. 355/2007 Z. z. (§3 ods. 1, písm. d), § 4 ods.1 písm. a) a b), §5 ods. 4 písm. d), e), §10 písm. d), § 51 ods. 1 písm. a), d),), vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 585/2008 Z. z. (§2, §5 ods. 1, 2, § 8 ods. 7, zákona č. 281/2015 Z.z. (§134 ods. 1 písm. p) bod 2., § 123 ods. 1 písm. c), § 134 ods. 1 písm. p) bod 2., Charty základných práv EÚ (čl. 3), zákona č. 576/2004 Z.z. (§ 26). Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny - Dohovor o ľudských právach a biomedicíne (článok 2,5), Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2021/953 zo 14. júna 2021(bod 36) Ako rozhodujúce skutkové okolnosti uviedol, že Vedúci hygienik Ministerstva obrany Slovenskej republiky vydal dňa 21.12.2021 Opatrenie k očkovaníu v rezorte obrany, ktorým nariadil vykonať očkovaníe profesionálnych vojakov, kontrolu očkovanía, hlásenie o vykonanom očkovaní, uchovávaníe a manipuláciu s očkovacími látkami a spôsob prevodu záznamov o očkovaní pri ich prevzatí do starostlivosti zdravotníckeho zariadenía, a ktorým zároveň zrušil Opatreníe Vedúceho hygieníka č. VÚHE-30-117/2021. Vedúci hygieníka Ministerstva obrany Slovenskej republiky vydal dňa 30.12.2021 Opatreníe k očkovaníu v rezorte obrany, ktorým došlo k oprave zrejmej chyby v písaní Opatrenía Vedúceho hygieníka č. VÚHE-30-224/2021. V nadväznosti na Opatreníe Vedúceho hygieníka č. VÚHE-30-224/2021 vydal Riaditeľ Vojenskej polície dňa 23.12.2021 Nariadeníe na realizáciu Opatrenía Vedúceho hygieníka č. VÚHE-30-224/2021, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 28.10.2021, a ktorým určil spôsob realizácie Opatrenía Vedúceho hygieníka č. VÚHE-30-224/2021 tak, že okrem iného nariadil očkovaníe proti ochoreniu COVID-19 profesionálnym vojakom vyčleneným na plneníe úloh Vojenskej polície, a to

tak, aby sa očkovanie takéhoto vojaka uskutočnilo najneskôr do 10 dní odo dňa jeho oboznámenia s Opatrením Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021, pričom vakcinácia takéhoto vojaka prvou dávkou sa má vykonať najneskôr do 21.1.2022. V predmetnom nariadení zároveň nariadil adresátom upovedomiť príslušníkov Vojskej polície o povinnosti vakcinácie v zmysle vakcinačnej schémy podľa Opatrenia Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021. V nadväznosti na predmetné nariadenie vydal Riaditeľ Vojskej polície dňa 13.1.2022 Nariadenie č. VPTN-1-11/2022-OpO na zaradenie príslušníkov Vojskej polície určených pre plnenie úloh mimo územia Slovenskej republiky, do jednotiek NATO a EÚ s určenou dobou pohotovosti k nasadeniu (Notice to Move) do 60 dní a jednotky NATO MNMPBAT, v ktorom opätovne nariadil adresátom upovedomiť príslušníkov Vojskej polície o povinnosti vakcinácie v zmysle vakcinačnej schémy podľa Opatrenia Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021, a z ktorého je zrejmé, že príslušníkom Vojskej polície, ktorí odmietnu očkovanie proti ochoreniu COVID-19, nebude umožnené plniť úlohy mimo územia Slovenskej republiky. Riaditeľ Odboru policajného výkonu Bratislava, Riaditeľ Odboru policajného výkonu Prešov, Riaditeľ Odboru krízového manažmentu, výcviku a kynológie Vlkanová - Hronsek, Riaditeľ Odboru policajných činností, Náčelník štábu, Vedúca Oddelenia vnútorného riadenia a kontroly a Veliaci poddôstojníci Vojskej polície sú na základe vyššie uvedeného údajne povinní preukázateľne oboznámiť všetkých podriadených príslušníkov Vojskej polície s Opatrením Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021 a s povinnosťami z neho vyplývajúcimi najneskôr do 12.1.2022, vyslať príslušníkov Vojskej polície doposiaľ nezačkovaných proti ochoreniu COVID-19 do zdravotníckeho zariadenia za účelom poskytnutia špecifickej zdravotnej starostlivosti v podobe očkovania proti ochoreniu COVID-19 do 10 dní odo dňa oboznámenia príslušníka Vojskej polície s Opatrením Vedúceho hygienika č. VÚHE-30-224/2021 tak, aby vakcinácia príslušníka Vojskej polície prvou dávkou vakcíny proti ochoreniu COVID-19 bola vykonaná najneskôr do dňa 21.1.2022, následne pokračovať v očkovacej schéme v zmysle pokynov NCZI k ukončeniu očkovania proti ochoreniu COVID-19, a po vykonaní očkovania príslušníka Vojskej polície bezodkladne zabezpečiť informovanie/zaslanie požadovaných informácií o zaočkovaní proti ochoreniu COVID-19 každého príslušníka Vojskej polície na obväzisko Vojskej polície, ktoré zabezpečí zaznamenanie údajov do HR IIS-SAP. Podľa navrhovateľa však vzhľadom na nižšie uvedené nie je možné trvať zo strany odporcu na povinnom očkovaní príslušníkov Vojskej polície. Ďalej v predmetnom návrhu navrhovateľ zdôvodnil absenciu materiálnych dôvodov pre zavedenie povinného očkovania a pre obmedzovanie základných práv a slobôd neočkovaných osôb. V odôvodnení uviedol: Materiálne dôvody pre obmedzovanie základných práv a slobôd, napríklad aj v podobe nariadenia povinného očkovania, spočívajú v skutočnosti, že došlo, alebo že bezprostredne hrozí, že dôjde k ohrozeniu života a zdravia osôb, pričom situáciu nie je možné vyriešiť miernejším spôsobom (a samozrejme za predpokladu, že prijaté obmedzenia sú spôsobilé zmierniť ohrozenie života a zdravia osôb). Kompetentné orgány verejnej moci ku dnešnému dňu nepoznajú skutočný stav situácie v Slovenskej republike v súvislosti s pandémiou ochorenia COVID-19. Svedčí o tom fakt, že všetky štatistiky Slovenskej republiky ohľadom predmetného ochorenia sú vypracovávané na základe výsledkov testovania populácie RT-PCR testami, pričom kompetentné orgány štátnej správy nemajú informácie o parametroch uvedených testov. Viaceré lekárske štúdie upozorňujú na nevhodnosť RT-PCR testov a antigénových testov na zisťovanie prítomnosti ochorenia COVID-19 u testovaného a potenciálnej možnosti prenosu tohto ochorenia na ďalšie osoby prostredníctvom testovaného. Tieto testy od začiatku, a aj dnes, detegujú okrem COVID-19 množstvo ďalších látok, ktoré sa môžu nachádzať v tele testovaného, avšak nemajú s ochorením COVID-19 nič spoločné (viď corman - drosten review report). Výsledkom uvedeného je najmä, avšak nie výlučne, falošná pozitivita či falošná negativita testovaných jedincov. O nevhodnosti PCR testov na zisťovanie prítomnosti ochorenia COVID-19 u testovaného a potenciálnej možnosti prenosu tohto ochorenia na ďalšie osoby prostredníctvom testovaného rozhodol aj Viedenský správny súd, ktorý dňa 24.3.2021 prijal rozhodnutie sp. zn. VGW-103/048/3227/2021-2. Rovnaký postoj zaujal aj odvolací súd v Lisabone. Z rozsudku odvolacieho súdu v Lisabone vyplýva, že testovanie nemožno nariadiť žiadnym normatívnym spôsobom, pretože ide o úkon, ktorý je vo výlučnej kompetencii lekára. Iba lekár je tým subjektom, ktorý je oprávnený vydať lekársky predpis či vykonať lekársku diagnózu, keďže ide o lekárske úkony, ktorých vykonávanie je nie len vo výlučnej kompetencii lekára, ale ktorých vykonávanie je aj na jeho výlučnú zodpovednosť, pričom lekár by sa samozrejme vždy mal pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti svojmu pacientovi snažiť získať informovaný súhlas pacienta. Z rozsudku odvolacieho súdu v Lisabone taktiež vyplýva, že súčasné vedecké dôkazy nedokážu potvrdiť, že RT-PCR test sám osebe deteguje bez akýchkoľvek pochybností prítomnosť vírusu SARS-CoV-2 u testovaného, a to z viacerých dôvodov, z ktorých lisabonský odvolací súd zdôraznil nasledujúce: 1) spoľahlivosť RT-PCR testov závisí od počtu cyklov, ktoré tvoria test, a 2) spoľahlivosť RT-PCR testov závisí od množstva prítomnej vírusovej záťaže u testovaného. Lisabonský odvolací súd v rozsudku taktiež vyslovil, že pozbavenie fyzickej,

pohybovej, alebo inej slobody (bez ohľadu na to, akú nomenklatúru tento príkaz predpokladá: uväznenie, izolácia, karanténa, profylaktická ochrana, zdravotný dohľad, atď.), na základe skutočnosti, ktorá nie je vyslovene predpokladaná všeobecne záväznými právnymi predpismi, je nutné posúdiť ako nezákonné zadržanie, a to bez ohľadu na subjekt, ktorý svojim rozhodnutím takýmto spôsobom obmedzil osobnú slobodu človeka, keďže takéto rozhodnutie je za daných okolností vydané nekompetentným subjektom a bez právneho základu. Ďalej v predmetnom návrhu navrhovateľ uviedol, že základné ľudské práva a slobody nezaniškajú prijatím právnych predpisov, ktoré ich rušia či obmedzujú. Základné ľudské práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremiľateľné a nezrušiteľné. Preto aj keby v rozpore s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky boli legislatívnym procesom prijaté právne predpisy, ktoré by obmedzovali základné ľudské práva a slobody iným než povoleným spôsobom, nebolo by možné hľadiť na takéto predpisy ako na platné a účinné ani do času pozbavenia ich účinnosti Ústavným súdom Slovenskej republiky. Ani Ústavný súd Slovenskej republiky totiž nemôže svojimi rozhodnutiami vysloviť zánik základných ľudských práv a slobôd vzhľadom na medzinárodné záväzky Slovenskej republiky. Opačný výklad by úplne popieral nezrušiteľnosť základných práv a slobôd zakotvenú nie len v Ústave Slovenskej republiky, ale aj v ústavnom zákone č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv, v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd či v Charte základných práv Európskej únie. Aj prezumpcia legálnosti právneho aktu totiž musí mať logické hranice a v prípade nečinnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, alebo v prípade zjavného zásahu právneho aktu do základných ústavných princípov či do medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky (do pokojného stavu), nie je možné absurdne trvať na prezumpcii legálnosti právneho aktu až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o súlade takéhoto právneho aktu s právnymi aktmi vyššej právnej sily. V rámci hierarchie právnych predpisov sú pritom medzinárodné zmluvy a dohovory zaväzujúce Slovenskú republiku na úrovni Ústavy Slovenskej republiky a ústavných zákonov. Ide o právne predpisy najvyššej právnej sily, ktorých obsah nemožno meniť či rušiť zákonmi či právnymi predpismi nižšej právnej sily, dokonca ani ústavnými zákonmi. Vnútroštátnymi predpismi nie je možné rozširovať, ani zužovať medzinárodné záväzky Slovenskej republiky na medzinárodnej úrovni. V zmysle článku 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny - Dohovor o ľudských právach a biomedicíne „Záujmy a blaho človeka budú mať prednosť pred výhradným záujmom vedy a spoločnosti.“ Z citovaného vyplýva, že záujmy jednotlivca sa v tejto oblasti úpravy nikdy nesmú podrobovať tzv. verejnému záujmu. Tomu, že uvedené platí pre všetky oblasti života, vrátane oblasti zdravia, svedčí aj článok 5 Dohovoru, v zmysle ktorého: „Zásah v oblasti zdravia sa môže vykonať iba vtedy, ak osoba, ktorej sa týka, bola informovaná a so zásahom vyjadrila súhlas. Pred zákrokom musí byť osoba primerane informovaná o jeho účele a povahe, ako aj o následkoch a rizikách zákroku. Príslušná osoba môže svoj súhlas kedykoľvek slobodne zrušiť.“ Bez informovaného súhlasu teda nie je možné nariadiť obyvateľstvu alebo jeho časti povinné očkovanie, hromadne ho nútiť absolvovať test na ochorenie COVID-19, nosiť prekrytie horných dýchacích ciest, dodržiavať karanténu, a pod. Osobu nevykazujúcu symptómy ochorenia nie je možné nútiť absolvovať test na ochorenie COVID-19 či nosiť prekrytie horných dýchacích ciest. Osobu nenakazenú ochorením nemožno nútiť absolvovať karanténu či inak obmedzovať jej slobodu pohybu a pobytu. Všeobecnú povinnosť vakcinácie, či povinnú vakcináciu určitej skupiny obyvateľstva, môže Slovenská republika určiť iba zákonom, avšak, iba očkovačou látkou schválenou agentúrou EMA na jej trvalé použitie. Ďalej sa v predmetnom návrhu navrhovateľ vyjadril k diskriminačnému, a teda protiprávnemu charakteru právnych noriem upravujúcich rozdielne zaobchádzanie s osobami, ktoré sa rozhodli dobrovoľne sa nezaočkovať proti ochoreniu COVID-19, kde uviedol, že nedôvodné rozlišovanie medzi očkovanými a neočkovanými osobami v podobe zvýhodňovania jednej skupiny osôb alebo v podobe znevýhodňovania druhej skupiny osôb predstavuje diskriminačné konanie, a preto je takéto rozlišovanie, napríklad prostredníctvom prijatých právnych predpisov, v rozpore s platným právom Európskej Únie. V zmysle bodu 36 úvodných ustanovení na obyvateľstvo Európskej Únie priamo aplikovateľného nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2021/953 zo 14. júna 2021 o rámci pre vydávanie, overovanie a uznávanie interoperabilných potvrdení o očkovaní proti ochoreniu COVID-19, o vykonaní testu a o prekonaní tohto ochorenia (digitálny COVID preukaz EÚ) s cieľom uľahčiť voľný pohyb počas pandémie ochorenia COVID-19: „Je potrebné zabrániť priamej alebo nepriamej diskriminácii osôb, ktoré nie sú zaočkované, napríklad zo zdravotných dôvodov, z dôvodu, že nie sú súčasťou cieľovej skupiny, ktorej sa vakcína proti ochoreniu COVID-19 v súčasnosti podáva alebo pre ktorú je povolená, ako sú napríklad deti, alebo z dôvodu, že ešte nemali možnosť dať sa zaočkovať alebo sa rozhodli nenechať sa zaočkovať (...).“ Vo vzťahu k nariadeniu povinného očkovania vyššie uvedenej skupiny osôb definovanej v Dodatku č. 3 a vo vzťahu k prípadnému sankcionovaniu týchto osôb v prípade, ak sa odmietnu podrobiť povinnému očkovaniu, pritom ide o jednoznačne diskriminačné konanie štátu, keďže v

zmysle dostupných vedeckých štúdií (niekoľko z nich uvádzame nižšie), a rovnako aj v zmysle vyjadrení samotných slovenských štátnych orgánov, sa môžu aj osoby očkované proti ochoreniu COVID-19 nakaziť ochorením COVID-19, pričom aj tieto osoby môžu šíriť ochorenie COVID-19, a nemusia pritom vykazovať žiadne klinické príznaky ochorenia COVID-19. Naopak, u osôb, ktoré nie sú očkované proti ochoreniu COVID-19, je pravdepodobnosť asymptomatického šírenia ochorenia COVID-19 blížiacia sa k nule. Zo strany štátu preto nie je dôvodné pristúpiť k sankcionovaniu týchto osôb v prípade, ak sa odmietnu podrobiť povinnému očkovaniu, a takýto postup štátu by predstavoval diskriminačné, a teda protiprávne konanie v rozpore s platným právom Európskej Únie, ktorým je Slovenská republika viazaná. Viacerí vedci poukazujú na možné negatívne dôsledky očkovania proti ochoreniu COVID-19. Profesor Byram Bridle v apríli 2021 napríklad uviedol, že spike proteín je spojený s tvorbou Lewyho teliesok, ktorá súvisí s priónovými chorobami. Vyjadril obavy, že vakcíny môžu spôsobovať priónové choroby, ako je demencia, Alzheimerova choroba a Creutzfeldt-Jakobova choroba (CJD). Priónové choroby sú nevyliciteľné a vždy smrteľné. Podľa článku 3 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ľudských právach a biomedicíne, týkajúci sa biomedicínskeho výskumu: „Záujmy a blaho ľudskej bytosti zúčastňujúcej sa na výskume majú prednosť pred výhradným záujmom spoločnosti alebo vedy.“ Americký úrad pre bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci (OSHA), ktorý podlieha ministerstvu práce, v novembri 2021 uviedol, že na základe rozhodnutia súdu pozastavil presadzovanie požiadavky na povinné očkovanie zamestnancov proti ochoreniu COVID-19 pre súkromné spoločnosti. V Rezolúcii Parlamentného zhromaždenia Rady Európy č. 2361 (2021) z 27.1.2021 s názvom „COVID-19 vakcíny: etické, právne a praktické aspekty“ sa pritom v bode 7.1.5. nalieha na členské štáty Rady Európy a Európskej Únie, aby zriadili nezávislé vakcinačné kompenzačné programy na zabezpečenie kompenzácie za škody a ujmy z vakcinácie. Tieto kompenzačné vakcinačné programy sa netýkajú výslovne iba prípadov povinnej vakcinácie, ale vakcinácie ako takej, pretože uvedená rezolúcia akcentuje zásadu dobrovoľnosti očkovania a zákaz diskriminácie pre osoby, ktoré k takémuto dobrovoľnému rozhodnutiu nepristúpia. Na predmetnú rezolúciu nadväzuje už vyššie citované nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2021/953 zo 14. júna 2021 o digitálnom COVID preukaze EÚ, v ktorom sa taktiež akcentuje na potrebu zabrániť priamej alebo nepriamej diskriminácii osôb, ktoré nie sú zaočkované, hoci aj z dôvodu, že sa rozhodli nenechať sa zaočkovať. Upozorňuje na ustanovenia § 192 zákona č. 300/2005 Z. z., podľa ktorých sa trestom odňatia slobody potrestá ten, kto za krízovej situácie núti iného, aby niečo trpel, zneužívajúc jeho tieseň vyvolanú jeho nepriaznivými osobnými pomermi, ďalej na ustanovenia § 326 zákona č. 300/2005 Z. z., podľa ktorých sa trestom odňatia slobody potrestá verejný činiteľ, ktorý za krízovej situácie v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu alebo prekročí svoju právomoc, ako aj na ustanovenia § 400 zákona č. 300/2005 Z. z., podľa ktorých sa trestom odňatia slobody potrestá ten, kto za krízovej situácie obmedzuje iného vojaka na právach.

3. Podľa ust. § 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej v texte len ako „CSP“, sudy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány.

4. Podľa ust. § 4 CSP platí, že „iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú sudy, len ak to ustanovuje zákon“.

5. Podľa § 161 ods. 1 CSP platí, „ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“)“.

6. Podľa § 161 ods. 2 CSP: „ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví“. Podmienky, pre ktoré je zavedená legislatívna skratka „procesné podmienky“, nie sú výslovne zákonom definované, dajú sa však vyvodiť z ustanovení Civilného sporového poriadku. Sú nimi právomoc súdu § 3 a nasl., príslušnosť súdu § 12 a nasl. CSP, existencia prekážky začatého konania podľa § 159 CSP a podobne.

7. Podľa ust. § 343 ods. 1 CSP platí, že „zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená“

8. Podľa ust. § 324 ods. 3 CSP platí, že „neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením“.

9. Podľa ust. § 132 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov v znení neskorších predpisov platí, že „služobná disciplína je povinnosť dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, právne záväzné akty Európskej únie, zákony, ostatné všeobecne záväzné právne predpisy a vojenskú prísahu. Služobná disciplína je aj povinnosť dodržiavať vojenské rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny veliteľov, Etický kódex profesionálneho vojaka, vojenské predpisy, služobné predpisy a ostatné interné predpisy, s ktorými bol profesionálny vojak riadne oboznámený“.

10. Podľa ust. § 132 ods. 2 zákona č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov v znení neskorších predpisov platí, že „vojenský rozkaz, nariadenie, príkaz a pokyn nesmú byť vydané v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, právne záväznými aktmi Európskej únie, zákonmi, ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, vojenskou prísahou, Etickým kódexom profesionálneho vojaka, vojenskými predpismi, služobnými predpismi a ostatnými internými predpismi“.

11. Podľa ust. § 132 ods. 3 zákona č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov v znení neskorších predpisov platí, že „ak sa profesionálny vojak domnieva, že vojenský rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn veliteľa je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, právne záväznými aktmi Európskej únie, zákonmi, ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, vojenskou prísahou, Etickým kódexom profesionálneho vojaka, vojenskými predpismi, služobnými predpismi a ostatnými internými predpismi, je povinný na to veliteľa upozorniť“.

12. Podľa ust. § 132 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov v znení neskorších predpisov platí, že „ak veliteľ trvá na splnení vojenského rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu, musí ho profesionálnemu vojakovi písomne potvrdiť a profesionálny vojak je povinný ho splniť. Písomné potvrdenie sa nevyžaduje, ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania“.

13. Podľa ust. § 132 ods. 5 zákona č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov v znení neskorších predpisov platí, že „profesionálny vojak je povinný odoprieť splnenie vojenského rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu veliteľa, ak by jeho splnením spáchal trestný čin alebo priestupok; túto skutočnosť oznámi bezodkladne najbližšiemu nadriadenému toho veliteľa, ktorý vojenský rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn vydal“.

14. Podľa ust. § 123 ods. 1 písm. c) zákona č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov v znení neskorších predpisov platí, že „špecifickou zdravotnou starostlivosťou sa na účely tohto zákona rozumie poskytovanie očkovania a ďalších profylaktických opatrení nad rozsah povinného očkovania“.

15. Podľa ust. § 134 ods. 1 písm. p) bod 2. zákona č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov v znení neskorších predpisov platí, že „profesionálny vojak je povinný podrobiť sa očkovaniu a ďalším profylaktickým opatreniam, ktoré súvisia s výkonom štátnej služby“.

16. Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 321/2002 Z.z. o ozbrojených silách Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov platí, že „príslušník ozbrojených síl (ďalej len "vojak") skladá vojenskú prísahu, ktorá znie: "Slávnostne prisahám, že budem verný Slovenskej republike. Sľubujem, že budem zodpovedne plniť úlohy, ktoré ozbrojeným silám vyplývajú z Ústavy Slovenskej republiky, ústavných zákonov, zákonov, a budem vykonávať vojenské rozkazy. Budem čestným, statočným a disciplinovaným vojakom. Som pripravený brániť slobodu, nezávislosť, zvrchovanosť, územnú celistvosť Slovenskej republiky a nedotknuteľnosť jej hraníc. Na to som pripravený vynaložiť všetky svoje sily a schopnosti a nasadiť aj svoj život. Tak prisahám!"".

17. Podľa ust. § 4 ods. 3 zákona č. 321/2002 Z.z. o ozbrojených silách Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov platí, že „ozbrojené sily sa podieľajú na zachovaní bezpečnosti Slovenskej republiky) Povinnosťou ozbrojených síl je podieľať sa aj na plnení úloh v čase výnimočného stavu alebo núdzového stavu, pri ktorom sú ohrozené životy a zdravie osôb alebo majetok“.

18. Podľa ust. čl. 1 ods. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov platí, že „ozbrojené sily

Slovenskej republiky (ďalej len "ozbrojené sily"), ozbrojené zbory, Hasičský a záchranný zbor, záchranné služby sú povinné plniť úlohy pri zachovávaní mieru a bezpečnosti štátu; iné právnické osoby a fyzické osoby oprávnené na podnikanie v rozsahu vymedzenej pôsobnosti zodpovedajú za plnenie týchto úloh podľa osobitného zákona".

19. Podľa ust. čl. 1 ods. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov platí, že „ozbrojené sily tvoria
a) v stave bezpečnosti profesionálni vojaci, vojaci v zálohe povolaní na pravidelné cvičenie alebo na plnenie úloh ozbrojených síl a vojaci dobrovoľnej vojenskej prípravy,
b) v čase vojny a vojnového stavu profesionálni vojaci, vojaci v zálohe povolaní na pravidelné cvičenie alebo na plnenie úloh ozbrojených síl, vojaci dobrovoľnej vojenskej prípravy, vojaci v zálohe povolaní na výkon mimoriadnej služby a registrovaní občania povolaní na výkon mimoriadnej služby, ktorí sú na základe odvodného konania odvedení,
c) v čase výnimočného stavu a núdzového stavu profesionálni vojaci, vojaci v zálohe povolaní na pravidelné cvičenie alebo na plnenie úloh ozbrojených síl, vojaci dobrovoľnej vojenskej prípravy a vojaci v zálohe povolaní na výkon mimoriadnej služby“.

20. Podľa ust. § 161 CSP je súd kedykoľvek počas konania, vrátane konania o nariadení neodkladného opatrenia, povinný skúmať splnenie procesných podmienok, medzi ktoré patrí aj existencia právomoci súdu vo veci konať. V prípade, ak súd zistí, že na prejednávanie a rozhodovanie veci nemá právomoc, teda ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

21. Právomoc sa všeobecne posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie. Ustanovenie § 3 CSP určuje, že sudy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Súkromnoprávne vzťahy, z ktorých vychádzajú súkromnoprávne spory a iné veci, sú charakterizované najmä právnou rovnosťou a vôľovou autonómiou ich účastníkov. Ich postavenie je rovnocenné, čo znamená, že jeden z účastníkov súkromnoprávneho vzťahu nie je oprávnený jednostranne ukladať povinnosti druhému účastníkovi a ani sám autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého účastníka súkromnoprávneho vzťahu. Nad rámec súboru vzťahov uvedených v § 3 CSP sudy prejednávajú a rozhodujú aj iné veci, ktoré sa už nezakladajú priamo na práve súkromnom, ale len vtedy, ak to ustanovuje zákon, čo vyplýva z § 4 CSP.

22. Verejnoprávne vzťahy ako vzťahy upravené normami verejného práva, sú postavené na princípe nadriadenosti a podriadenosti subjektov (princíp subordinácie). Pre tieto právne vzťahy je typické, že jeden zo subjektov (orgán verejnej moci) ukladá jednostranne druhému účastníkovi právneho vzťahu na základe zákona a presne ustanoveným spôsobom povinnosti prostredníctvom autoritatívnych administratívnych aktov aplikácie práva a v týchto vzťahoch vystupuje zjavne do popredia princíp nerovnosti účastníkov a chýba tu autonómia vôle podriadeného účastníka (rozhodnutie NS SR 3Cdo 81/2007).

23. Právomoc súdu je jednou z podmienok konania (§ 161 CSP), ktorej existenciu súd skúma z úradnej povinnosti kedykoľvek počas konania. Nedostatok právomoci súdu prejednať a rozhodnúť konkrétny spor alebo vec je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, ktorý kedykoľvek počas konania vedie k zastaveniu konania (§ 9 a § 10 CSP) a prípadne aj k súčasnému vyhláseniu o nedostatku právomoci (napr. čl. 27, 28 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012).

24. Pod právomocou súdu sa rozumie zákonom vymedzený okruh spoločenských vzťahov, ktoré je súd oprávnený riešiť, t. j. oprávnenie súdu vec prejednať a rozhodnúť. Podľa Čl. 46 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

25. Podľa existujúcich rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ustanovenie § 3 CSP sleduje horizontálnu líniu členenia právneho poriadku na právo súkromné a verejné a následne kopíruje jednotlivé odvetvia súkromného práva. Znamená to, že ide o všeobecné vymedzenie v tom zmysle, že na založenie právomoci civilného súdu nie je potrebné žiadne ďalšie ustanovenie, postačí, ak charakter veci vychádza zo súkromného práva a zároveň neexistuje osobitné ustanovenie, ktoré by rozhodovať

v danej konkrétnej veci priznávalo odlišnému orgánu. Pokiaľ totiž ide o právne veci vyplývajúce z verejnoprávnych vzťahov, právomoc civilného súdu na ich prejednanie je s poukazom na ust. § 3 CSP dané len v prípade, ak právomoc súdu vec prejednať a rozhodnúť výslovne ustanovuje Civilný sporový poriadok alebo iný osobitný zákon.

26. Pre analýzu právneho vzťahu účastníkov a posúdenie jeho povahy z hľadiska právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobca vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je rozhodujúce obsahové hľadisko, teda, akú majú povahu práva a povinnosti účastníkov tvoriace obsah tohto právneho vzťahu. Len uvedené kritérium je určujúce pre posúdenie, či žalobou uplatnený nárok je vyvodzovaný z takého právneho vzťahu, ktorý možno podriaďiť pod niektorý z právnych vzťahov vymenovaných v § 3 CSP (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/432/2014 z 08. októbra 2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012 sp. zn. 6Cdo 102/2011, sp. zn. 4Cdo 128/97).

27. Každý orgán štátu má buď ústavou alebo zákonom určený rozsah právomoci, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať len to, čo mu ústava alebo zákon dovoľuje. Zákony upravujúce postavenie štátnych orgánov SR a ich právomoci neumožňujú, aby samostatne rozhodovali o konaní nad rámec zákona, t. j. mimo rozsah zákonom ustanovených právomocí. Žiaden orgán štátu nie je oprávnený z vlastného rozhodnutia a podľa vlastnej úvahy konať nad rozsah svojich zákonných právomocí, keďže takéto konanie príslušný právny predpis neupravuje (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR).

28. S poukazom na vyššie uvedené súd posúdil návrh navrhovateľa podľa obsahu (čoho sa domáha, kto je žalovaný subjekt, aké práva a právom chránené záujmy mali byť porušené alebo priamo dotknuté). V návrhu navrhovateľ poukazuje na závažné ohrozenie práv a právom chránených záujmov navrhovateľa v postavení profesionálneho vojaka, slúžiaceho v Ozbrojených silách Slovenskej republiky, vyčleneným na plnenie úloh Vojenskej polície v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 281/2015 Z.z. vo vzťahu k ústrednému orgánu štátnej správy v zmysle ust. § 12 zákona č. 575/2001 Z.z., ktorého organizačnou časťou je Vojenská polícia.

29. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 4. decembra 2018, sp. zn. 1KO/25/2018:

I. Pri rozhodovaní sporov medzi súdmi v civilnom súdnictve a správnom súdnictve musí kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vychádzať z medzí stanovených zákonom. Ak z právnych predpisov jednoznačne nevyplýva, že zákonodarca vec zveril súdom v civilnom alebo správnom súdnictve, môže byť určujúcim kritériom pre stanovenie právomoci (príslušnosti) súdu súkromnoprávna či verejnoprávna povaha veci.

II. Vzťahy vplývajúce zo štátnej služby profesionálneho vojaka podľa zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov nemožno považovať pre ich povahu za veci súkromnoprávne (predovšetkým pracovnoprávne). Služobný pomer je a bol vždy charakterizovaný ako inštitút verejného práva. Tento vzťah nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu a po celú dobu jeho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým súkromnoprávnym vzťahom, v ktorom majú účastníci tohto právneho vzťahu rovné postavenie. Uvedené sa prejavuje aj v právnej úprave týkajúcej sa vzniku, zmeny, priebehu a zániku štátnej služby, ako aj s tým súvisiacich otázok. Inak tomu nie je ani pri rozhodovaní o odmeňovaní profesionálnych vojakov podľa ôsmej hlavy zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Právna povaha štátnej služby profesionálneho vojaka postihuje osobitnú povahu „zamestnávateľa“ ako primárneho nositeľa verejnej moci, potrebu začlenenia profesionálneho vojaka do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Táto potreba zasahuje až tak ďaleko, že tu nejde o modifikáciu súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifický služobný pomer verejného práva podľa zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. To potvrdzuje aj povaha právnej úpravy štátnej služby profesionálnych vojakov, ktorá má kódexový charakter a použitie Zákonníka práce je z prevažnej časti vylúčené (delegovaná pôsobnosť Zákonníka práce v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 v spojení s ustanovením § 217 ods. 1 zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

30. Z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 4. decembra 2018, sp. zn. 1KO/25/2018 vyplýva, že služobný pomer je a bol vždy charakterizovaný ako inštitút verejného práva. Tento vzťah nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu a po celú dobu jeho trvania sa výrazne odlišuje od

pomeru pracovného, ktorý je naopak, typickým súkromnoprávnym vzťahom, v ktorom majú účastníci tohto právneho vzťahu rovné postavenie. Uvedené sa prejavuje aj v právnej úprave týkajúcej sa vzniku, zmeny, priebehu a zániku štátnej služby, ako aj s tým súvisiacich otázok. Povinnosti, uložené na základe zákona č. 281/0015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, opatrení, nariadení a príkazov vydaných na jeho na základe, patria medzi otázky, ktoré súvisia so služobným pomerom profesionálnych vojakov. Medzi povinnosti, uložené na základe zákona č. 281/0015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, sa zaraďujú taktiež povinnosti týkajúce sa povinného očkovania a otázok s tým súvisiacich, ako napr. povinnosť vojaka preukazovať sa služobnému orgánu dokladom o očkovaní a uloženie sankcie za nesplnenie danej povinnosti. Taktiež s otázkou služobného pomeru priamo súvisí aj otázka zákazu diskriminácie vojakov v služobnom pomere.

31. Vzhľadom na uvedené preto súd konanie zastavil pre nedostatok právomoci vo veci konať a rozhodovať, nakoľko nedostatok právomoci je neodstrániteľnou prekážkou konania.

32. Podľa § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Súd konštatuje, že odporca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, a preto mu v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení proti navrhovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením, a to v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Žilina (§ 357 písm. a) CSP).

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).